

Arrest

nr. 149 591 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 291 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 21 september 2012 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister als zelfstandige. Hij werd in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Bij een adreswijziging werd verzoeker gevraagd of hij nog zelfstandige was. Verzoeker gaf aan werkloosheidsuitkeringen te genieten.

1.4. Op 5 juni 2014 werd verzoeker uitgenodigd om te verklaren welke activiteiten hij had. De brief vermeldde het volgende:

“(…) Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

- *als werknemer: werkgeverattest of arbeidscontract + loonfiches*
- *als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)*
- *als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Het bewijs van een reële kans op tewerkstelling is een persoonlijke omstandigheid die de betrokkene kan bewijzen met onder andere behaalde diploma's, eventuele beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij werkloosheidsuitkering geniet.*
- *als student: inschrijving bij een erkende school + bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering*
- *als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering : attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering / ...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.*

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft kunnen bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

In zoverre er humanitaire elementen zijn die overeenkomstig art. art. 42 bis§1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. (...)

1.5. Bij faxbericht van 17 juni 2014 werden bijkomende documenten van verzoeker voorgelegd omschreven als *“kopie kaartjes interimbureaus + attest werkloosheidsuitkering + attest OCMW + attest school”*.

1.6. Op 13 augustus 2014 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 3 september 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 20/06/2012. Hij legde een volledig uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen van de firma Habitat Peinture voor, een bewijs van zijn aanwijzing als deelgenoot (vennoot) en een attest van aansluiting bij de sociale kas Zenito dd. 10/05/2012. Hij verkreeg op die basis de E-kaart op 12/10/2012.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 28/05/2014 werd uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. Betrokkene nam kennis van onze ambtsbrief op 05/06/2014, waarna hij ons de volgende documenten bezorgde ter staving van zijn gewijzigde situatie: bewijzen van aanmeldingen bij interimkantoren, een attest van de vakbond ivm de betaling van werkloosheidsuitkeringen in de periode juli 2013- mei 2014, een OCMW attest dd. 05/06/2014 en een verklaring ivm een inschrijving voor Nederlandse lessen.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene aangesloten was als zelfstandige van 02/04/2012 tot 29/03/2013. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art. 40, §4, 1° - wet 15/12/1980)

Betrokkene kan evenmin nog als werknemer worden beschouwd (art. 40, §4, 1° - wet 15/12/1980). Uit raadpleging van de RSZ-databank (DOLSYS) op 11/08/2014 blijkt dat betrokkene sinds 26/09/2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 40, §4, 1° of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Tot slot toont betrokkene niet aan dat hij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet als werkzoekende (art. 40, §4, 1° - wet 15/12/1980). Hiervoor dient hij aan te tonen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hij legt dan wel bewijzen voor van zijn aanmelding bij interimkantoren en het volgen van Nederlandse lessen, maar maakt niet aannemelijk dat hij nog een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zich enkel aanmelden bij interimkantoren is uiteraard geen garantie op verdere tewerkstelling, te meer daar nergens uit het dossier kan blijken dat hij de kans heeft gekregen om zijn kandidatuur toe te lichten (sic) bij klanten of op een andere wijzen een succesvolle sollicitatie achter de rug heeft. Hij was tot op heden slechts een korte periode aan de slag als gelegenhedenmedewerker (juli 2013-september 2013). Sinds 26/09/2013 heeft hij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken, zelfs niet meer op interimbasis. Gelet op de langdurige werkloosheid van betrokkene, de beperkte tewerkstelling in het verleden en het ontbreken van verdere informatie omtrent de kwalificaties, vaardigheden van betrokkene, hangende sollicitaties,...kunnen de kansen van betrokkene om te worden aangesteld niet als reëel worden beschouwd.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Betrokkene voldoet niet langer aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid van de wet van 15/12/1980. Bijgevolg wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis,§ 1 van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de eerder vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28/05/2014 (betekend op 05/06/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden

levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08/10/1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de wet van 1980), van het artikel 50, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het KB 1981) en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht toe dat het niet strookt met de werkelijkheid dat hij sinds 26 september 2013 niet meer tewerkgesteld zou zijn omdat hij op 25 september 2014 een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten voor onbepaalde tijd. Verzoeker meent dan ook dat hij onomstotelijk aantoonbaar is dat hij weldegelijk geschikt is voor de Belgische arbeidsmarkt en de afgelopen maanden alles gedaan heeft om zijn kansen op tewerkstelling te verhogen, met positief resultaat tot gevolg. Hij stelt dat de motivering in casu niet duidelijk, tegenstrijdig, onjuist, minstens onvolledig is. Tot slot poneert hij de nodige inspanningen te hebben geleverd en er geenszins rekening werd gehouden met zijn leeftijd. Hij is van mening dat het voor zich spreekt dat de zoektocht naar werk voor jonge buitenlandse werknemers langer duurt, dat hiermee geen rekening werd gehouden en de bestreden beslissing minstens op dit punt onvoldoende is gemotiveerd.

2.2. De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze ook is vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de wet van 1980, wordt niet aangetoond.

Artikel 50, § 2, van het KB 1981 bevat de regels betreffende de documenten die verzoeker diende voor te leggen in het kader van zijn aanvraag tot inschrijving. De bestreden beslissing werd niet genomen in toepassing van deze bepaling en elke verduidelijking op welke wijze de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze bepaling ontbreekt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze opgeworpen schending wordt onderzocht in het raam van de toepassing van de bepaling van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de wet van 1980.

Verzoeker betwist enkel het motief betreffende het gebrek aan tewerkstelling en zijn reële kans op tewerkstelling.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker bijna een jaar niet meer tewerkgesteld is en dat de periode van 6 maanden waarin hij zijn verblijfsrecht behoudt aldus ruimschoots overschreden is. Verzoeker die nalaat dit motief te weerleggen, maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van verweerder dat hij geen reële kans maakt op tewerkstelling kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven heeft verzoeker ten bewijze van zijn zoektocht naar tewerkstelling en het aantonen van een reële kans op tewerkstelling enkel bewijzen van aanmelding bij interimkantoren voorgelegd, alsook het bewijs neergelegd dat hij Nederlandse taallessen volgt. Terecht stelt verweerder dat het louter aanmelden bij een interimkantoor geen garantie is op tewerkstelling temeer verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat hij een succesvolle sollicitatie achter de rug heeft of de kans heeft gekregen om zijn sollicitatie toe te lichten.

Waar verzoeker betoogt dat hij sinds 26 september 2014 is tewerkgesteld, wordt opgemerkt dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de stukken bij het verzoekschrift gevoegd nu verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing hiervan geen kennis kon hebben. Zo verzoeker meent dat hij op rond van zijn tewerkstelling in aanmerking komt voor een verblijf, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen.

Verzoeker die op het ogenblik van de bestreden beslissing 37 was, kan niet in redelijkheid voorhouden dat zijn "leeftijd" een bijzonder element betreft. Een specifieke motivering omtrent "dat het voor zich spreekt dat de zoektocht naar werk voor jonge buitenlandse werknemers langer duurt" in de bestreden beslissing is dan ook niet aan de orde.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 1980 wordt evenmin aangetoond.

Daar geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU